

IV.

- *Normálně mi to tady zachraňujou poutě, ale letos nikdo nechodí.*
- *Jestli to takhle půjde dál, pověsím to tady na hřebík a sebe ve stodole.*
- *Dyť tohle pití probudí i mrtvého, tak to lidem řekněte, ať víc chlastaj, pane doktor.*
- *Tak hlavně abyste nešel zpátky po jinéj pěšině.*

Klárú doma našel v bezvědomí. Neví, kolik toho vypila. Netuší ani, kde všude hledat lahve. Posadil ji do postele, probírala se, nadávala mu a pak zase usnula. Chvilí vedle ní seděl na židli a přemýšlel o sobě a o nich. Když začal déšť bubnovat do střechy, nazul si vysoké boty a vydal se po cestě ke Svaté Trojici a pak dál směrem k Boršíkovu. Obhlížel terén, ale myšlenkami byl pořád doma, u její postele. Část z něj zůstala sedět na židli a pohupovala se na dvou nohách, nakláněla se dopředu a dozadu, jako by váhala, jestli to všechno má být právě tak, jako by zvažovala, jak dlouho lze hledat rovnováhu, dokud se tělo i duše neunaví a židle buď dosedne na nohy, nebo se převáží, spadne a ublíží si, budou pak vedle sebe žít dvě zlomené duše.

S Klárú takhle balancují už čtyři roky a v posledních dnech měl pocit, že zase začíná stát nohama na zemi. Vyděsilo ho, když ji našel opilou poprvé. Křičel na ni, když se tak stalo znovu, a oněměl, když zjistil, že jinak to nebude. Klára si dělá věci po svém. Neposlechne ho. Nebýt jediného dne a nekonečné noci, běžel by její život po úplně jiné pěšině. A Jan Soukup ví, že na tom má podíl viny.

V hospodě pod svatotrojičním kostelem se zastavil na jedno pivo. Hostinský hudoval, že chodí málo lidí a chtěl mu rychle vnutit druhé, ale Jan Soukup poděkoval a slíbil, že si půllitr přidá na cestě zpátky, ale chce ještě chvíli jít. Chce mít čistou mysl. Kolikrát se vydal pod černým mrakem na cestu a nikdy nedošel do cíle. Vábí ho to už od dětství, už jako malý kluk vybíhal ven, kdykoliv se rozpršelo, a maminka na něj křičela, že to odstůně, a někdy se rozkašlal, ale nikdy neulehl s horečkou. Když byl malý, pršelo o něco víc, klidně i třikrát v týdně. Teď vybíhá ven, jen když je čas. Narodil ses pod černým mrakem, řekla mu jednou Balbína, ale Jan Soukup ví, že tohle není prokletí, že se v černých mracích neusazují černé myšlenky. Déšť je osvobození, osvěžení, přináší ochlazení. Déšť smyje všechno nečisté, už s prvními kapkami je krajina jako znovuzrozená. Déšť je jako obnova křestního slibu.

Ve svinenském kostele si slíbili, že spolu budou v dobrem i zlém.

Tenkrát taky pršelo a lidi zase říkali, že tenhle déšť znamená štěstí. A štěstí v jejich domě bylo, rovných sedm let.

Neví, co všechno to pokazilo.

Všichni nesou svůj díl viny.

Balbína se tehdy zdržela nezvykle dlouho. Pili víno. Doléval všem, Klára si víno ředila vodou. Vyprávěli si